

opusdei.org

Alguna cosa gran i que sigui amor (III): el nostre veritable nom

Nosaltres som com som, ni més ni menys, i aquesta manera de ser ens fa idonis per seguir el Senyor i servir-lo a l'Església. Aquest text aprofundeix en la crida de Déu a cadascú.

11/02/2019

El primer llibre de la Bíblia comença presentant Déu creador, que fa sorgir les coses del no-res per la seva

paraula: «Que existeixi la llum (...). Que hi hagi un firmament (...). Que la terra produeixi vegetació, herbes que facin llavor i arbres de tota mena que donin fruit (...). Que la terra produeixi éssers vius de tota mena: bestioles i tota mena d'animals domèstics i feréstecs (...)» (*Gn* 1, 1-25). Quan arriba el moment de cridar a l'existència a l'ésser humà, en canvi, passa quelcom diferent. Déu no el crea «de tota mena», o segons el que és, sinó que li dona un nom: el crida *personalment* a l'existència; li parla de tu a tu.

Si, des d'aquest moment precís del relat de la creació, passem a l'últim llibre de la Bíblia, ens trobem amb una cosa sorprenent: aquest nom, el que Déu ens dona quan ens crea, l'hem de rebre de nou al final de la nostra història. «Als qui surtin vencedors —promet el Senyor a l'Apocalipsi— els donaré el manà amagat i una pedra blanca amb un

nom nou inscrit que ningú no coneix, fora dels qui el reben» (Ap 2, 17).

Rebem, doncs, un nom quan naixem, però ens el donaran de nou al final de la nostra vida a la terra. Com hem d'entendre això? Ens trobem davant del misteri de la vocació; un misteri personal que es desplega a mesura que avancem en el nostre camí cap a la veritable vida.

Éssers lliures i inacabats

Una rosa, un roure, un cavall no han de prendre cap decisió per arribar a ser el que són: simplement existeixen. Creixen, es desenvolupen i, finalment, desapareixen. Amb la persona humana, en canvi, no passa el mateix.

A mesura que creixem, i de manera particular durant l'adolescència, ens adonem que no podem ser «un més». Per algun motiu, ens sembla que hem de ser *algú* únic, amb nom i cognom, diferent, irrepètiblle. Percebem que

som al món per algun motiu, i que amb la nostra vida podem fer d'aquest món un lloc millor. No en tenim prou amb saber què som, o com són les coses, sinó que ens sentim empesos a somiar *qui* volem ser i com volem que sigui el món en què vivim.

Hi ha qui veu això com una ingenuïtat, una falta de realisme que tard o d'hora cal superar. Tanmateix, aquesta tendència a somiar pertany realment al millor que tenim. Per a un cristià, el desig de ser algú, amb nom i cognom, manifesta la manera en què Déu ens ha volgut crear: com un ésser irrepètible. I la nostra capacitat de somiar respon a aquest designi amorós. Ell va fer el món i el va deixar en mans de l'ésser humà, «perquè el conreés i el guardés» (Gn 2, 15). Va voler comptar amb el nostre treball per guardar aquest món i per fer-lo brillar amb tota la seva bellesa, perquè l'estiméssim

«apassionadament», com solia dir sant Josep maria.[1]

I el mateix fa Déu quan ens regala el do de la vida: ens convida a desenvolupar la nostra personalitat, la deixa a les nostres mans. Per això espera que posem en joc la nostra llibertat, la nostra iniciativa, totes les nostres capacitats. «Déu vol alguna cosa de tu, Déu t'espera a tu», diu als joves, i a tothom, el Papa Francesc. «T'està convidant a somiar, et vol fer veure que el món amb tu pot ser diferent. Això sí, si tu no poses el millor de tu, el món no serà diferent. És un repte».[2]

Et crida pel nom

Simó havia acompanyat el seu germà Andreu a escoltar el Baptista. Era un viatge llarg, de Galilea a Judea, però l'ocasió s'ho mereixia. Una cosa gran devia estar a punt de passar, perquè ja feia diversos segles que Déu no enviava al seu poble cap profeta... i

Joan en semblava realment un. Durant la seva estada a les vores del Jordà, Andreu es troba amb Jesús, i passa amb ell tota una tarda, conversant. Quan torna amb el seu germà Simó, li diu: «Hem trobat el Messies». I, de seguida, «el va portar on era Jesús» (*Jn* 1, 41-42). Qui sap què devia estar pensant Simó de camí? Era possible que el Messies, l'enviat de Déu, hagués arribat? Era possible que el món en què vivien estigués a punt de canviar, com anunciaven les Escripures? Quan van arribar al costat del Mestre, «Jesús, fixant en ell la mirada, li digué: —Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs *Quefes*— que vol dir “pedra”» (*Jn* 1, 42). Abans de canviar el món, havia de canviar la seva vida.

Tal com apareix als Evangelis, la vida de Simó Pere és un descobriment continu de la veritable identitat de Jesús, i de la missió que li encomana. Poc després de tornar a Galilea,

després d'aquells dies amb el Baptista, Jesús apareix al costat de la seva barca i li demana que l'entri a l'aigua per predicar-hi. Pere devia assentir una mica de mala gana, perquè acabava de passar la nit bregant i no havien pescat res. Quan acaba de parlar a la gent, Jesús li fa una nova petició: «—Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar (*Lc 5, 4*). Sembla una bogeria: han estat intentant pescar durant hores, sense èxit... i tothom sap que a plena llum del dia els peixos no entren a la xarxa... Tanmateix, Pere obeeix i veu que les xarxes s'omplen de peixos! Qui és aquest home que ha pujat a la seva barca? «Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient: —Aparta't de mi, Senyor, que soc un pecador!» (*Lc 5, 8*). Però el Mestre li respon: «—No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes» (*Lc 5, 10*).

Qui és Simó? Un pescador de Galilea? Tots els seus avantpassats ho havien estat. Feia anys que treballava en aquest ofici, i pensava que *aquest* ho era: un pescador que coneixia perfectament la seva feina. Però Jesús aporta sobre la seva vida una llum insospitada. La proximitat amb el Senyor l'ha portat a adonar-se de qui és ell realment: un pecador. Però un pecador en qui Déu s'ha fixat, i amb qui vol comptar. Davant d'aquesta crida divina, Pere i el seu germà, «tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir» (Lc 5, 11). Benet XVI considerava com «Pere no podia imaginar llavors que un dia arribaria a Roma i seria aquí “pescador d'homes” per al Senyor. Accepta aquesta crida sorprenent a deixar-se implicar en aquesta gran aventura. És generós, reconeix les seves limitacions, però creu en qui li crida i segueix el somni del seu cor. Diu sí, un sí valent i generós, i es converteix en deixeble de Jesús».[3]

Més endavant, el Senyor concretarà una mica més la missió que donarà forma a la seva vida: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (Mt 16, 18). El projecte de Déu per a nosaltres, la seva crida a compartir la nostra existència amb Ell, té tanta força com la creació. Si l'home és creat a través d'una crida personal, també cada crida personal de Déu té en certa manera un poder creador, transformador de la realitat. Es tracta de quelcom tan radical que per a nosaltres vol dir rebre *un nom nou*, una vida nova. Qui recorda avui un pescador que hagi viscut fa 2.000 anys a les vores d'un llac a l'Orient Mitjà? I, en canvi, quants venerem Pere, apòstol i «fonament visible de la seva Església»![4]

El tresor amagat

La missió que Jesús ens proposa pot canviar la nostra vida: omplir-la de llum. Per això, la idea que Déu em pot estar cridant és molt atractiva. Però alhora hi ha una cosa que ens inquieta profundament: ens sembla que, si existeix aquesta crida, si Déu compta amb nosaltres, perdrem la nostra llibertat. Ja no podrem triar cap altre camí! Només podrà ser el que Ell vulgui!

Considerar la trajectòria de Pere ens pot ajudar. Quan es va decidir a deixar el que tenia per seguir Jesús, va perdre la seva llibertat? No va ser aquesta la decisió més lliure i *alliberadora* de la seva vida? De vegades ens sembla que la llibertat vol dir abans que res poder escollir, sense que res ens determini. Tanmateix, reduïda a aquest horitzó, la llibertat es limita a eleccions puntuals, que amb prou feines arriben a il·luminar uns instants: escollir si vull menjar hamburguesa

o pollastre, si vull jugar a futbol o a bàsquet, si vull escoltar aquesta cançó o aquesta altra.

Tanmateix, hi ha uns altres tipus d'eleccions que poden donar una llum completament nova sobre la nostra vida; fer-la més alegre, més lliure: són moments en què posem en joc la vida completament; decidim qui volem ser. La llibertat es mostra aquí en la seva veritable amplitud, en la seva capacitat d'*alliberar*. Ja no estem davant de decisions puntuals, sinó davant de decisions existencials. Com quan algú decideix casar-se amb una persona, que considera el tresor més gran del món. O, de manera semblant, com quan una persona jove decideix fer-se metge, sabent que això li suposarà una sèrie d'esforços i de sacrificis gens petits. Un es lliura a una persona, o abraça una missió, i renuncia a la resta de coses. Sens dubte, això condicionarà les seves eleccions futures.

Tanmateix, no veu aquest pas com una renúncia, sinó com l'aposta per un amor o per un projecte que omplirà la seva vida. I, així, amb el temps, el seu nom ja no és només el que tenia des del baptisme: ara és també «el marit o la dona de...», o «el doctor...». El seu nom, la seva identitat, agafa forma; la seva vida va cobrant un sentit, una direcció.

Jesús es presenta davant de nosaltres precisament amb una elecció d'aquest tipus. Ell ens ha creat amb uns dons, amb unes qualitats que ens fan ser d'una manera o d'una altra. Més tard, al llarg de la nostra vida, ens descobreix *un tresor*, una missió que està oculta en el nostre interior. «També passa amb el Regne del cel com amb un mercader que busca perles fines: quan en troba una de gran valor, va a vendre tot el que té i la compra» (Mt 13, 45). En realitat, el tresor és Ell mateix —el seu Amor incondicional—; i la missió és la

mateixa que Ell va rebre del Pare. Si ho he descobert, ja no em cal continuar buscant. Puc abraçar-lo amb la meva vida sencera, i deixar que Ell doni forma a tota la meva existència. Com Pere, apòstol, Pedra sobre la qual es funda l'Església; com Pau, apòstol de la gent; com Maria, l'esclava del Senyor, la Mare del Salvador.

Abraçar aquesta tasca —que és, en realitat, abraçar Jesús i seguir-lo— ens porta a deixar la resta de coses. Perquè res no ens pot alliberar tant com la veritat sobre nosaltres mateixos: *veritas liberabit vos* (Jn 8, 32). Així, com sant Pau, podem afirmar: «Però aquestes coses que per a mi eren guanys, pel Crist les he considerades pèrdues. Més encara, tot ho considero una pèrdua, comparat amb el bé suprem que és conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre-ho tot i a considerar-ho escòria, a canvi de

guanyar-lo a ell i de viure unit a ell»
(Fl 3, 7-9).

Potser ens desconcerta una mica descobrir aquesta proximitat de Jesús; que vulgui comptar amb nosaltres. Alhora, quan ens parem a pensar-ho, veiem que el que ens demana quadra perfectament amb qui som, amb les nostres qualitats i amb el que hem viscut... Sembla que hàgim nascut *per a això*. El nom *nou* es presenta llavors com una cosa que ja era allà, des de la creació del món... Déu ens ha fet *per a això*. I, tanmateix, potser ens sembla massa. «Aquest tresor, aquesta missió... per a mi? De veritat Déu ha vingut a *fixar-se en mi?*».

Posar en joc tots els meus dons i qualitats

Déu no ens crida només en un determinat moment de la nostra vida: ho fa constantment. De la mateixa manera, la nostra resposta

es prolonga durant tota la nostra existència, al ritme de les crides a estimar cada dia d'una manera renovada. «D'ençà que li vas dir “sí”, el temps va canviant el color de l'horitzó —cada dia, més bell—, que brilla més ampli i lluminós. Però has de continuar dient “sí”». [5]

Sant Pere va dir “sí” al Senyor moltes vegades. Com en aquella ocasió en què tots els que havien seguit el Mestre van marxar escandalitzats quan el van sentir parlar del Pa de Vida (cf. *Jn* 6, 60-71), o com quan Jesús va insistir a rentar-li els peus, malgrat que li semblés absurd (cf. *Jn* 13, 6-10). Pere es va quedar al costat de Jesús, confessant una vegada més la seva fe. Tanmateix, l'apòstol no havia comprès del tot la lògica del Senyor. Continuava somiant amb una manifestació gloriosa del Senyor, un esdeveniment que el faria de seguida poderós, triomfador, famós al món sencer. Li va costar uns anys

descobrir que aquesta no era la manera d'actuar de Déu. Va passar per la tristesa de negar Jesús tres vegades, trair-lo. Va haver de xocar amb la seva pròpia debilitat.

Tanmateix, al final ho va comprendre, perquè mai no va deixar de mirar Jesús. «El Senyor va convertir Pere —que l'havia negat tres vegades— sense adreçar-li tan sols ni un retret: amb una mirada d'Amor».[6] Perquè la vocació és, al cap i a la fi, una invitació a mirar Jesús, a deixar-se mirar per Ell, a compartir la seva vida, i intentar imitar-lo. Fins al lliurament, ple d'amor, de la mateixa vida.

La crida de Pere va prendre la forma definitiva aquell dia, a la vora del mar de Galilea, en la trobada tot sol amb Jesús ressuscitat. Li va poder demanar perdó... recordar quant l'estimava, amb les seves pobres forces; i dir-li-ho de nou. El Mestre va respondre: «Pastura les meves

ovelles» (Jn 21, 17), i després va afegir: «Segueix-me» (Jn 21, 19). Amb això estava tot dit, perquè Pere ja havia descobert que seguir el Senyor és estimar fins a l'extrem, en un camí meravellós de lliurament i de servei a tothom: un camí, no una meta. El mateix camí que cal recórrer cada dia de la nostra vida, de la mà de Jesús.

Una vida plena

Pere va morir màrtir a Roma. La tradició situa el lloc del martiri, per crucifixió, al turó vaticà. Quan va conèixer la sentència, devia repassar tota la seva vida. La seva joventut, el seu caràcter fort i decidit, la seva feina al mar de Galilea. La trobada amb Jesús i, des d'aquell moment, totes les coses boniques! Alegries i sofriments. Tantes persones que havien passat per la seva vida. Tant d'amor. Sí, la seva vida havia canviat molt. I havia valgut la pena.

Quan va conèixer Simó, al costat del riu Jordà, el Senyor no veia només un home ja fet, amb certes característiques. Veia en ell Pere: la *Pedra* sobre la qual edificaria la seva Església. Quan ens mira a nosaltres, veu tot el bé que farem a la nostra vida. Veu els nostres talents, el nostre món, la nostra història, i ens ofereix que l'ajudem, des de la nostra petitesa. No ens demana que fem coses impossibles, sinó senzillament que el seguim.

Nosaltres som com som, ni més ni menys, i aquesta manera de ser ens fa idonis per seguir el Senyor i servir-lo a l'Església. Al seu costat, estem cridats a trobar la millor manera de fer-ho. Cadascú el que Déu hagi pensat per a ell: «Tenim dons diferents, segons la gràcia que hem rebut. Si és el do de profecia, exercim-lo d'acord amb la fe; si és el de servei, exercim-lo servint. Si és el d'ensenyar, ensenyant; si és el

d'exhortar, exhortant. El qui reparteix les almoines, que ho faci amb senzillesa; el qui presideix, que sigui sol·lícit; el qui fa obres de misericòrdia, que les faci amb alegria» (*Rm* 12, 6-8).

Pere va renunciar a ser aquell pescador de Betsaida tan segur de si mateix, i Déu el va poder fer així mediador, amb Crist, entre la terra i el Cel. La seva història s'ha repetit moltes vegades al llarg dels segles. Fins avui. Els primers joves que van formar part de l'Opus Dei van posar els seus talents en mans de Déu, i van donar un fruit que ells no haurien pogut imaginar. És el que sant Josepmaria els assegurava: «Somieu i quedareu curts!». O, com el Papa deia als joves, quan acabava una vigília d'oració: «Que el Senyor beneeixi els vostres somnis».[7]

La crida de Jesús treu el millor de cadascuna i de cadascun per posar-

ho al servei dels altres, per portar-ho a plenitud. És el que veiem en Pere. I nosaltres, que hem descobert quant ens estima Ell, i que compta amb nosaltres, volem estar també atents a la seva crida: avui, i cada dia de la nostra vida. I així, quan ens trobem amb Ell, ens donarà «una pedra blanca amb un nom nou inscrit que ningú no coneix, fora dels qui el reben» (Ap 2, 17): reconeixerem... el nostre veritable nom.

Lucas Buch

[1] Cf. *Solc*, núm. 290; *Amics de Déu*, núm. 206; «Estimar el món apassionadament». A: *Converses*, núm. 113 s.

[2] Francesc, *Vetlla de Pregària amb els Joves durant la JMJ a Cracòvia*, 30.VII.2016.

[3] Benet XVI, Audiència general, 17-V-2006.

[4] *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 936.

[5] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 32.

[6] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 964.

[7] Francesc, *Vetlla de Pregària amb els Joves durant la JMJ a Cracòvia*, 30.VII.2016.

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-iii-el-nostre-veritable-nom/> (11/04/2025)